

3. Поляк Ю. У. Свідоцький імунітет нотаріуса у кримінальному процесі. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.spilnota.net.ua/ua/article/id-1773/>

4. Удалова Л. Д. Свідоцький імунітет за новим КПК України / Л. Д. Удалова // Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ. – 2013. – № 1. – С. 284-288.

5. Остапенко О. Є. Охорона нотаріальної таємниці у кримінальному судочинстві : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.09 «Кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність» / О. Є. Остапенко. – К., 2014. – 16 с.

6. Баулін О. В. Нотаріус в кримінальному процесі України: [навч. посіб.] / О. В. Баулін, О. І. Поповченко. – Луганськ : СПД Резніков В. С., 2011. – 180 с.

Панейко І. М.

*студент магістратури юридичного факультету
Тернопільського національного
економічного університету*

Науковий керівник: *к.ю.н., доцент кафедри
кримінального права та процесу ТНЕУ
Олійничук Р.П.*

ЗЛОЧИНИ ПРОТИ ОСНОВ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ: КОНЦЕПТУАЛЬНІ АСПЕКТИ

Злочини проти основ національної безпеки України є найбільш небезпечними посяганнями на суспільні відносини, які забезпечують державну безпеку, обороноздатність, незалежність держави, її конституційний лад. Лише завдяки належній кримінально-правовій охороні цих суспільних відносин можливе нормальне функціонування держави та її інститутів. Стабільність у суспільстві дозволяє забезпечити ефективну боротьбу зі злочинністю, в тому числі із злочинами, що посягають на національну безпеку держави.

Саме тому вітчизняний законодавець розмістив статті щодо відповідальності за злочини проти основ національної безпеки України у першому розділі Особливої частини Кримінального кодексу (КК) України [1].

У сучасному світі проблему національної безпеки виділено в окрему галузь політичної науки та політичної діяльності, значення якої постійно зростає. Від рівня національної безпеки залежить саме існування та розвиток людини, суспільства, держави. Процеси глобалізації, посилення єдності світу з одночасним поглибленням його національної різноманітності, революція у військовій сфері призвели до зміни загроз і небезпек для людства, окремих націй і держав, що вимагає нових підходів до глобальної, міжнародної та національної безпеки.

Найбільш гострою проблема національної безпеки виявилася для сучасних посткомуністичних держав, зокрема й для України, що перебувають у перехідному періоді. Для нього притаманні загострення соціальних протиріч, які провокують

конфлікти в різних сферах життя суспільства, загрожують його національній безпеці. Створення ефективної системи забезпечення національної безпеки України, модернізація її військової політики у відповідності з вимогами часу є складовою державотворчих процесів в Україні. Існування України як суверенної та стабільної держави, її прогресивний розвиток, самозбереження й безпека неможливі без розроблення і впровадження цілеспрямованої системи політики захисту національних інтересів від зовнішніх та внутрішніх загроз. Усе це зумовлює актуальність проблем національної безпеки і військової політики України [2].

Правову основу національної безпеки України становлять Конституція України [3], Закон України “Про основи національної безпеки України” від 19.06.2003 р. [4], міжнародні договори, згода на обов’язковість яких надана Верховною Радою України, а також видані на виконання цих законів інші нормативно-правові акти [5].

Національна безпека – захищеність життєво важливих інтересів людини і громадянина, суспільства і держави, за якої забезпечуються сталий розвиток суспільства, своєчасне виявлення, запобігання і нейтралізація реальних та потенційних загроз національним інтересам у сферах правоохоронної діяльності, боротьби з корупцією, прикордонної діяльності та оборони, міграційної політики, охорони здоров’я, освіти та науки, науково-технічної та інноваційної політики, культурного розвитку населення, забезпечення свободи слова та інформаційної безпеки, соціальної політики та пенсійного забезпечення, житлово-комунального господарства, ринку фінансових послуг, захисту прав власності, фондових ринків і обігу цінних паперів, податково-бюджетної та митної політики, торгівлі та підприємницької діяльності, ринку банківських послуг, інвестиційної політики, ревізійної діяльності, монетарної та валютної політики, захисту інформації, ліцензування, промисловості та сільського господарства, транспорту та зв’язку, інформаційних технологій, енергетики та енергозбереження, функціонування природних монополій, використання надр, земельних та водних ресурсів, корисних копалин, захисту екології і навколишнього природного середовища та інших сферах державного управління при виникненні негативних тенденцій до створення потенційних або реальних загроз національним інтересам [4].

На нашу думку, основним напрямом вдосконалення системи збереження національної безпеки України є формування єдиної політики безпеки та її реалізація у всіх сферах суспільного життя.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Кримінальний кодекс України від 05.04.2001 № 2341-III. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua>.

2. Навчальні матеріали онлайн (pidruchniki.website) © 2010 – 2017 info{at}pidruchniki.com [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://pidruchniki.com/10310208/politologiya/natsionalna_bezpeka_ukrayini

3. Конституція України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>